

16 millió forint nyereség

A Péti Kőolajipari Vállalat dolgozóinak jól sikerült gazdasági éve volt az 1957-es. Ez főleg annak köszönhető, hogy a szovjet eredetű import-nyersolaj olyan mennyiségben érkezett a vállalathoz, hogy ter-

veiket 116,6 százalékra tejesíthették.

A tervtúlteljesítés természetesen megmutatkozott a nyereségben is, mert — bár eddig is nyereséges vállalat volt, — 1957. évben az elért

nyeresége meghaladta a 16 millió forintot, ami az előző évekhez képest 15—20 százalékos emelkedést jelentett, a tervekhez viszonyítva. Ebből a nyereségből csaknem 18 százalék a terven felüli nyereség.

A dolgozók természetesen türelemmel várják a nyereségrészesedés megállapítását, azonban ez részben a felügyeleti hatóságokra, részben a Pénzügyminisztériumra tartozik és előreláthatólag március végén, illetve április elején kerül végleges megállapításra, illetve kifizetésre.

A vállalat az ellenforradalmi időszakhoz viszonyított rentabilitását lényegesen túlszárnyalta, és ahogy a terv túlteljesítésnél körülbelül 16 százalékos többlet mutatkozik, ugyanúgy rentabilitásnál is meghaladta ezt az arányszámot.

Az önköltségi tényezők ugyan csak kedvezőek, mert a többleteredmény ezen a címen csaknem 3 és fél millió forint megtakarítást jelent, ami részben az alapanyagok jobb kihozatali eredményéből, részben pedig az energia- és műszaki segédanyagok terén elért megtakarításokból ered.

Csökkentették a felesleges raktárkészleteket

Nagy munkában vannak a Várpalotai Szénbányászati Tröszt anyagraktárának dolgozói. Nem mintha eddig nem akadt volna tennivalójuk. Eddig is volt bőven, de most a 600.000 féle raktári készlet kártotékaikat nézik végig, hogy miből mennyi anyag van a raktáron, mennyi a készlet. Azt tudják, hogy feleslegük is van a nagy tételekből, amelyek egyébként is szemelődtek.

Most azért is foglalkoznak különös szüllyel a raktárkészletekkel, mert rendelet szabja meg, hogy milyen anyagból, hány napos készletet szabad tartani. Ha az a kitűzött időn belül nem nyer felhasználást, más vállalatnak kell átadni. Ezzel a gondlattal az anyagraktár dolgozói már több ízben foglalkoztak. Szakmai nyelven mondva: „a norma feletti” alkatrészeket, használható anyagokat átadták, illetve felajánlották más üzemek részére. Eddig azokat, amiket félévben belül nem használtak fel, ajánlották fel.

Első ízben 1957. januárjában 230.000 forint értékű olyan anyag volt raktáron, amit félévben belül nem használtak fel. Csavarok, szegcsek, villamos szerelési cikkek. Miután arról jegyzéket készítettek és megküldték az ország több nagy üzemének, a 230.000 forintos készletből 87 ezer forint értékű anyag talált gazdára. 1957. november 20-án, egy újabb felülvizsgálat eredményeként már 2 millió 191.000 forint értékű olyan anyag volt raktáron, amire akkor nem volt szükség. Szállító hevederek, karimáscsövek, jelzőkürtök.

Ami darabonként is nagy érték, több mint 1000 forintba kerül. A feltárt anyagkészlet jegyzékét ezúttal is elküldték más vállalatokhoz, s ennek eredményeként 1 millió 907.000 forint értékű anyag talált gazdára. Különösen nagy keletük volt a gumiszállító hevedereknek. Ezt a raktári készletet át tudták adni más vállalatnak. Ez annak

tudható be, hogy az anyagmentés során a bányából kihozott gumihevedereket felújították és ebben az évben azokat használják fel a bányákban. Az elmúlt év december 21-én 119.000 forint értékű készlet volt tekerceslőhuzalokból, lámpákban és alkatrészeiből. Amikor ezt leadták több üzemmél, 105.000 forint értékű mennyiséget vittek el belőle. Ez év januárjában pedig a ruhafeleségeket vizsgálták felül a raktárban. A felesleges ruhák értéke 142.000 forint volt. Ebből

52.000 forint értékű ruhaneműt már elvitték az idegen vállalatok. A raktár dolgozói nem elégszenek meg elért eredményeikkel. Nemcsak a nagy tételeket vizsgálják felül, hanem a többi sok-sok apró tételt is. Mert még mindig sok a raktár felesleges készlete, amely a szén önköltségét növeli és nem a gazdaságos termelést segíti elő.

Az elmúlt napi adatoknak megfelelően a felülvizsgálásnál tartanak a raktár dolgozói. 638.000 Ft értékű olyan anyag van még a raktárban, amit a bányánál jelenleg nem használnak fel, vagy talán csak hosszú évek múlva kerül sor a felhasználásra. Ebben az összegben

105.000 forint értékű olyan anyag is van, amely a raktár készletét növeli és felhasználni nem tudják itt helyben, de más vállalatoknál sem, mert már korszerűtlenné váltak.

Ez a raktári készlet már azóta terhelte a trösztöt, amióta a Közép-dunántúli Szénbányászati Trösztől levált, s jóllehet, hogy már nem is talál gazdára, hiába kínálják évek óta. Ilyen és ehhez hasonló esetek pedig nem a tröszt előnyét, hanem hátrányát szolgálják. Ezért helyes, (még akkor is, ha nagy munkát igényel) a raktári készlet felülvizsgálása és azoknak az anyagoknak más vállalatokhoz való eljuttatása, amelyet nem tudunk felhasználni helyben. Mert ezzel is a gazdaságosabb termelést segítjük elő.

Ujabb kádakat állítottak munkába

Februárban 6.2 megawattal több energiát kapott a kohó, ami szerint már 136 kád üzemelhet. Az üzemindítás munkái most folynak, komolyabb gondot jelent, tekintettel arra, hogy a brigádok szervezését új dolgozókkal akarják megoldani. Ugyanis a most kapott energia és a közeljövőben kilátásba helyezett energia 108 újabb dolgozó foglalkoztatását teszi lehetővé.

409 tonna szénmegtakarítás

Már régen beszéltünk a November 7. Erőmű szénmegtakarításáról, pedig alig múlt el hónap, hogy szénmegtakarítás ne lenne. Január hónapban 409 tonna szénmegtakarítást meg. 2200 kalóriájú nyers lignitből.

Megjegyzések

a pontos menetrend és a váróterem ügyében

Hideg széjjel tarkított téli reggel van. Olyan az idő, amikor az ember igyekszik minden percet kihasználni az ágyban, főleg ha arra gondol, mi lesz, ha várakozni kell az autóbusszra. Na, de mindegy, ott kell hagyni a meleg lakást és indulni kell. Sötétek és kihaltak az utcák, csak elvétve látni járókelőt, aki behúzott nyakkal kérdőjellel görbülve, igyekszik tova. De a tanácsháza előtt álldogáló 30—40, vagy 50 ember, úgy látszik, nem fázik, mivel ők nem mennek be a közelben lévő váróterembe, hanem inkább a szabadban várakoznak.

A helyzettel ismeretlen biztosan megkérdéznék, mi lehet ennek az oka? Talán nem szeretik ezek az emberek, ha széltől védett helyen kell várakozniuk. De bizony szeretnének, ha volna olyan hely a közelben.

A váróterem ugyanis nem felel meg azon célnak, amiért építették. Az épületben a váróterem rovására MÁVAUT forgalmi iroda és egy dohányáruda is el van helyezve. A váróterem is kicsi, néhány ablaka ki van törve, ami tökéletes keresztvihar eredményez. A nagy kétszárnyú üveges ajtaja nem hajtható be és amellet szemétdombhoz hasonló állapotban van a helyiség.

Elgondolkodtató ez, hogyan tűrheto meg ez az állapot, éppen a város középpontjában. Ha nem törődnek a helyi dolgozók egészségével, legalább legyenek tekintettel a felszálló vagy áttutató idegenekre. Ugyanis a távolsági autóbussz itt áll meg. Utolsó képek pedig nem a legmegfelelőbb benyomást vizslik magukkal az idegenek.

Nincsen talán pénzügyi keret, vagy talán munkaerő a váróterem rendbehozatalára? Nem, ez nem lehet akadály, mivel mindkettőt meg lehet oldani, csak jóakarát kell hozzá.

Amennyiben ez megoldódik, a munkajáratok felszállási helyét is át kell helyezni a váróteremhez, mivel a jelenlegi hely azért sem engedhető meg, mert ha két autóbussz áll, akkor a másodikkra csak a pázsiton keresztül lehet felszállni.

Ha itt tartunk, nézzük meg a helyi járatot is! Erről a következő dolgozók véleménye: „Elindulok egy órával hamarabb, hátha megint kimarad egy járat.” Ez, úgyne, nem a legjobb bizonyítvány egy közlekedési vállalatról!

Kérdézzük meg talán a MÁVAUT főnökségét, mit tettek a pontos menetrend betartása és a téli felkészülés érdekében? Ugyanis mi, kívülállók azt hisszük, hogy nem sokat tettek, mivel még szép időben is kimaradtak a járatok, azon a címen, hogy nincs kocsis, rosszak a gumik, stb.

Jó volna az ilyen kimaradás után megnézni, hogy miért következett az be és a hibát elkövetőket felelősségre vonni.

Két kérdést vettem csak fel, és ha ezek megoldást nyerne, már akkor is sokat tettünk a dolgozók érdekében.

Kolman Ferenc

Nemsokára gazdagabb lesz a városi bölcsőde

Sokszor hallottuk már, hogy a városi bölcsőde igen szűk, a kívánalmaknak nehezen felel meg. Mégis e hely adottságaitól függetlenül 30 gyermek él, fejlődik, okosodik. Itt ismerkednek a közösségi élettel. Valamennyien egészségesek, vidámak. S bizony sok gond, baj kíséri felcséperedésüket, itt a bölcsődében is, ahol csak a „pótmarak” vigyázzák őket. Többen nem tudnak beszélni, járni, de azért megértik egymást. Legtöbbször minden kívánságuk teljesül a kicsiknek, amit az átlagos súlygyarapodás is mutat. Hetenként közel 30 dg-ot tesz ki ez.

A szobák melegek, a kicsi ágyak tiszták, a gyermekek jól érzik magukat. Legfeljebb azt kifogásolhatnák, hogy gyorsan elromlanak a játékok, de az udvarra kitekintve, bizony elmúlik az a kevés mosoly is, ami az eddigi szemlélődésüket kísérte. Nyáron hidegek lesznek a szobák, a gyerekeknek kell a friss levegő, vajon mi lesz velük...

Érdeklődésünkre közölték, hogy nem marad ez így sokáig, mivel a tanács gondolt rájuk, s tervbe vette, hogy egy fedett napozót, valamint homokozót létesítenek még az idény előtt. S az udvar

parkosításáról is gondoskodnak. Ez a tájékoztatás tehát megnyugtathat bennünket, de csakis akkor, ha a napozó, homokozó időben el is készül. A tanácsos és látvitelező vállalaton múlik, hogy az édesanyák nyugodtan hagyják gyermekeiket tavasszal, nyáron a bölcsődében, tudva azt, hogy szabadban is lehetnek, méghozzá olyan térségben, ahol baj nem érheti őket.

Mint megtudjuk, ezek a közelebbi, de vannak távolabbi tervek is, amely szerint a város területén megkezdődnek ebben az évben a korszerű bölcsőde építései, ahol nem kell majd szütyenkezni a szűk szobák miatt stb. De addig is szeretnék a bölcsőde vezetői is az udvar rendbetétele előkészületei munkáit látni, hogy ne kelljen akkor kapkodni, amikor ez már késő.

A bölcsődében egyébként nagy meglepéssel beszélnek a városi tanácsról, amikor a gyermekek ruha ellátásáról tájékoztatnak bennünket. A nagyobbak most kaptak új macskát, a kicsik halózsákokat stb. Minden szükségére ruha rendelkezésre áll, a napi étel pedig változatos, hogy a téli időszak zöld, illetve vitamínhiánya pótolva legyen.

Sok értékes,

muzeális anyag van városunkban

Úgy látszik, meghallgatásra talált körünk felhívása, amelyben régiségek gyűjtésére hívtuk fel városunk dolgozóit. A Művelődési Ház múzeumának megalakulása tehát nem kétséges. Olyan dolgok vannak birtokunkban, mint Kardos Lajos régi várpalotai fényképei és képeslapjai, Leitner Gyula ásványokkal, Mészáros István Ostrea crassissima kagylókkal, Kiss Lajos V. általános iskolai tanuló múlt századbeli éremmel ajándékozott meg bennünket. De beszélni kell Montli Imre elvtárs ritkaságáról is, ugyanis ő mamut forgócsontot és agyart ajándékozott. Ezen értékes lelet a Várpalotai Szénbányából került elő, régiségére elég annyit, hogy ez az állat abban az időben élt, amikor az ősember kőszerszámokkal vadászott. Kérjük, hogy amennyiben műzeális értékű tárgy van valakinek birtokában, segítse tovább gazdagítani mindannyiunk közös ügyét, a múzeum anyagának bővítését.

Bartos Sándor
Várpalotai Múzeum Barátok Köre.

„...kettőnk életét köszönöm...”

Amikor ő született, még harcok dúltak. A külváros szélső utcái felett még elrepiült egy-egy Messerschmidt, kutatva érdekes célpontok után. A harcok félelme még ott szorongott a szívekben és az emberek — ha nem is értették a történetek — már szabadabban lélegeztek. Csak-hogy túl vagyunk rajta... És azért sűrűbben megjelent egy-egy kíváncsi a kiskapuban.

A fiatalasszony már reggel óta kínlódott. Nagy hasára tette kezét, vagy a könnyeket morzsolta ki velük szeméből. Az ember nincs itthon. Olykor-olykor megszólalt egy távoli ágyú halált okádva, itt pedig egy új élet kíváncszott a világra. A kapuba mégcsak kimerészkedett egy-egy asszony, de távolabbi útra nem merie magát rászanni. Pedig menni kell. Orvos, vagy bába kell sürgősen. A szomszédban „idegen” katonák pihentek. Szavukat nem érti senki. A nagymama kínosan tipródott az ablaknál, mintha neki nagyobb fájdalmat lennének, mint a lányának. De hiába késlekedik, itt tenni kell valamit. A kis ablak meg egyre sötétebb, a félelem egyre nagyobb, a visszafojtott íj szavak egyre sűrűbben hangzanak a hevenyészett fekvőhelyről. Nincs tovább... Az anyaszív legyőzte a félelmet. Neki a városnak orvosért. De ki mer kimozdulni ilyenkor. Lélekszakadva futott egyik ismerős címűl a másikig.

Odahaza a percek órákká nőttek. Az ismerősök is éppen olyanok nem jönnek, mikor a legnagyobb szükség lenne rájuk... Pista bácsi nyitott be, a szomszéd.

— Mi van veled, leányom?
— Jaj, Pista bácsi, meghalok!
— Anyád hol van?

— Orvo... jaj, — Aztán ő is elszaladt. Talán egy perc sem telt bele, szinte vonszolta magával az egyik szovjet katonát. — Doktor, doktor — hárdia, mert mást mondani nem tudott. A katonna kiáltott valamit, beszélt is valamit úgy vigasztalóan, azután leült az egyik sarokba. — Senki sem mozdul, én meg elpusztulok itt, — sziszegte az asszonyka érthetetlenül foai között, melyek meg-megcsikordultak fájdalmában.

Odafönt mélyen bömbölt egy repülőgép. Zúgása marokra fogta az asszony szívét. A repülőgép egyenletes keletkezésbe dobozó lábakkal a zaja vegyült. Egyre közelebb, aztán nullik az ajtó s egy egyenruhás alak rajzolódik ki a küszöbön. Röviden, határozottan mond valamit, és a sarokban ülő katonna kezében gyufa sercen, lámpát gyújt. Azután a katonna kimegy, csak Pista bácsi marad benn. A tiszt (mert váll-lapjáról látszott, hogy az) ledobja köpenyét, kezét mos és a heverőhöz lép. Néhány perc és az új élet éktelen sirással jelzi világrajövetelét. Mire a nagymama a születésnővel megérkezett, már csak a fürdetés volt hátra.

Ahogy teltek a napok, a kis Marikához szinte minden nap vendég érkezett. Úgy érdeklődött hogyléte felől, mintha házi orvosa lett volna. Azután a katonasors továbbvitte. Azóta sem látták. Új sebeket kötözött, vagy talán maga is halálos sebet kapott...

Tizenhárom éve annak. És Marika most ott ül az asztal mellett, apró kerek betűkkel levelet ír... Messze Moszkvába, a rádióhoz... „Nagyon kérem az elvtársakat, kutassák fel nekem azt az orvost, aki a halállal hadakozva életet mentett, aki 1945. február 10-én Pesterzsbeten, egy városzéli kis vályogházban a világra segített engem és két életet mentett meg egyszerre: az enyémet és Édesanyámét.

Mit adhat egy úttörő? Nincs egyebem, csak igaz szívvel szeretném megköszönni kettőnk életét... Elküldeném piros nuakendőmet, hogy ez legyen a mi barátságunk jelképe. Én most békében élek. Ezt is köszönöm az én orvosomnak. Most a világ másik részén háborút akarnak, de én bizok azokban, akik az élet, a szabad boldog élet harcosai.

Kedves Szovjet Rádió!

Néhány nap és én születésnapomat ünnepelem. Kérem, ajándékozzanak meg engem ezzel a drága névvel és címmel, hogy soha nem múlt barátságot köthessek azzal a szovjet katonával, aki a világon elsőnek tartott a kezében. Marika.”